

7. 12. 2025 (Tim Noble)

11.12.2025 - | Evangelická teologická fakulta UK

(ENG) A Voice Crying Out in the Desert (Luke 3:4).

To try to share a life of hope and joy and trust in the power of the Lord can often feel like shouting out in the desert. At this time of the year so many things are calling out to us. There are Christmas songs and Christmas carols in every shop and restaurant, shops trying to persuade us what we really need to buy for people this year, we prepare too much food, we might even spend so much time preparing for Christmas services in church, that we forget why we are doing it.

Amidst all this noise there is the call to share hope, the task of seeking to build a world of justice and mercy, of proclaiming that the salvation of God has become visible in Jesus, the Son of God. It may feel that we are crying out in the desert, that there is no one to hear, no one who is interested, that we are surrounded by the loud noise of emptiness and lack of interest. And yet. There is hope, there is joy, and even the desert can be transformed, new life can grow in the most unexpected places. We may never know who hears us, who sees us and is moved to a new, life-giving encounter with the living God. But still, in the middle of the desert, we dare to believe that it does make sense to cry out with our entire lives, because the wonder that God has among us is so great that we have to proclaim it with joy, hope and love.

(CZ) Hlas volajícího na poušti (Lukáš 3,4)

Snažit se sdílet život plný naděje, radosti a důvěry v Pána může často připomínat hlas volajícího na poušti. V tomto ročním období nás volá tolik věcí. V prodejnách a restauracích zní vánoční písně a koledy, obchody se nás snaží svést k nadměrnému nakupování, připravujeme příliš mnoho jídla, možná dokonce trávíme příliš mnoho času přípravou vánočních bohoslužeb v kostele – a to do té míry, že zapomeneme, proč to vlastně děláme.

Uprostřed všeho tohoto hluku zaznívá výzva sdílet naději, úkol budovat svět spravedlnosti a milosrdenství, hlásat, že Boží spása se zjevila v Ježíši, Synu Božím. Může se zdát, že voláme na poušti, kde není nikdo, kdo by nás uslyšel a kdo by se zajímal, že jsme obklopeni jen ohlušující prázdnotou a nezájmem. A přece. Je tu naděje, je tu radost, dokonce i poušť se může proměnit a nový život vyrůst na těch nejneočekávanějších místech. Možná se nikdy nedozvíme, kdo nás slyší, kdo nás vidí a je pohnut k novému, životodárnému setkání s živým Bohem. Ale přesto se uprostřed pouště odvažujeme věřit, že má smysl volat celým svým životem, protože zázrak Boží přítomnosti mezi námi je tak velký, že jej musíme s radostí, nadějí a láskou zvěstovat.

The author of the text for the second Sunday of Advent is **Prof. Tim Noble**, professor at the Ecumenical Institute PTF CU. /// Autorem slova k druhé neděli adventní je **prof. Tim Noble**, profesor na Ekumenickém institutu ETF UK.

30. 11. 2025 (Martin Vaňáč)

Advent je pro křesťany dobou očekávání Ježíšova příchodu a přípravy na něj. Připomínáme si jeho trojí příchod. Jednak že Bůh nečekal někde nahoře v nebesích, až k němu vlastními silami doklopýtáme, ale „vzal na sebe způsob služebníka a stal se jedním z lidí“ (Fp 2, 7). Za druhé, že znovu přijde ve své slávě a bude přebývat mezi lidmi, setře nám každou slzu z očí, smrti, žalu ani

nárku a bolesti už nebude (Zj 21, 3-4). Do třetice, že přichází do našich životů, vztahů, každodenních radostí i starostí jako Immanuel, tedy „Bůh s námi“. V Adventu jsme vyzýváni k radostnému očekávání, ke zpomalení a ztišení.

Nejenom pro křesťany je Advent dobou očekávání. Děti se těší, co jim pod stromečkem nadělí „Ježíšek“. Dospělí se setkávají na vánočních večírcích, užívají si atmosféru vánočních trhů a chuť svařeného vína. Mnohé lidi čeká setkání s rodinou nebo blízkými. Tato očekávání často proměňují Advent na hektické období, plné stresu a různého zařizování. Když k tomu připočteme očekávání našich nadřízených nebo poskytovatelů grantů, tak je to také období dodělávání pracovních úkolů a restů.

Advent je obdobím intenzivnější charitativní činnosti, kdy se očekává větší vnímavost pro potřeby druhých a štědrost. Zřejmě nejznámější jsou Českou televizí přenášené adventní koncerty na podporu neziskových organizací, které pomáhají potřebným. Již několik let se zapojuji do projektu Adventního běhání. V mém adventním kalendáři nejsou sladkosti, ale prázdné kolonky, do kterých každý den zapíšu uběhnuté kilometry při minimálně 30 minutové aktivitě. Pravidelným pohybem pomáhám nejenom sobě. Součet uběhnutých kilometrů nakonec zaokrouhlím, většinou navýším a proměním v koruny, které odešlu organizátorům pomáhajícím vybraným dětským „hrdinům“.

Možná nedokážeme během Adventu naplnit všechna očekávání, ať už naše nebo druhých, ale nenechme se tím otrávit. Nejsmutnější by byla situace, kdy už bychom nečekali vůbec nic, od nikoho a ani od sebe. Podle biblických slov se smíme a máme těšit, nejenom v adventní době: „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ (1 K 2, 9)

Autorem slova k první neděli adventní je **dr. Martin Vaňáč**, odborný asistent na Ekumenickém institutu a vyučující na Katedře praktické teologie ETF UK.

<https://web.etf.cuni.cz/ETFN-622.html?locale=cz&news=28039>